

Anneler Günü

– safdeha · 10 Mayıs 2020

Ağıtla kutlarım bu günü... Neredeyse 15 yıl oldu...

Okuyorum anneler gününe yazılan şiirler, her dilde anaya övgü ve sevgiler! Hani hayal ediyorum annem yaşasaydı bugün ben nasıl bir şiir yazardım ki... Çileyle geçen ömrünü, murat görmeyen kalbini, hayatının her anında çalışmaktan nasır tutmuş ellerini... Çocukları için katlandığı, her şeye boyun büktüğü yaşamdan vaz geçmişlikleri...

Ölüye üç gün ağlanıyor ve hayat kaldığı yerden devam ediyor. Ölen toprağın altında nasıl bir yaşam yaşıyor bir bilinmezlik işte! Ölen unutuluyor. Bir güde olsa, yazılan şiirler, anıları tazeliyor işte...

Sevgiyi, sevmeyi bilmeyen, sevgiyi abartan, Ona bir parti vermek ama ondan ders almamak. Onun öğütlerinden uzak, kendi seçtiğimiz yoldan devam etmek. Ölünce bir bakıyoruz geriye, ne acılar vermişiz, ne gereksiz hatalar yapmışız, ne öğütlere kulak vermemişiz. Anne, hep çocuğunu alır kucağına, seslenir hangi yaşta olsa ninniyle. Büyüdükçe çocuğu kucağa sığmaz, kucağına çocukta tenezzül etmez. Çocuk hep büyüdüğünü düşünür, anne ise hep çocuk görür yavrusunu. Çocuk başka sevgileri tanımıştır, bu alıştığı sevgi onu boğar bazen de. Anne bu yüzden kendini hep yalnız hisseder, kıskanır yavrusunu... Belki de, zarar verir farkında olmadan. Kaybetmek zor gelir anneye, büyütmüştür, korumuştur, ondan başka hazinesi de yoktur.

Anne bir melektir çocuğun gözünde... Ne kadar kırsa da, oturur yanı başında, dinler... Ama asla tartışmaz. Bilir ki, bu anlattıkları masaldır, dinler ve unutacaktır. Hayat onun hayatı, acısıyla ve tatlısıyla o yaşayacaktır. Çocuk, bu yüzden çok az dinlendiği annesinden uzaklarda yaşar. Çok az onu arar, ağlamasına, özlemine alışık.. Ne hata etse affedeceğini bilir de! Varsın kırılın kalbi, zaten şu hali kırılmaktan, parçalanmaktan beter değil mi? Dinler işte masal gibi, sonrada çeker gider. Sevgi masalı da burada biter.

Anneler günü işte bu masalın bir güne sığıdığı gün. Yalnızca çocuklarının annelerini hatırladığı, büyüklerin annelerini unuttuğu... Çocuklarından hatırlanmak isten büyükler, annelerini unuturlar. Uzaklardan bir ses, belki der ki, özledim, seni seviyorum. Ama bu inandırıcı olmaz. Olsun da böyle olsun, aradı ya, hatırladı ya der anne... Hep tesellisi vardır, içindeki yangınlarına, kimsesizliğine... Yaşlanmak, elden ayaktan kesilmek... Güçsüzler ve bakım evinde yaşlanmak! Başkalarından çiçek almak, anneler gününü kutlayan birileri vardır ya. Hani bu anneler toprağa girmeden ölmüşlerdir. Yaşlanmak ve anne olmak, yükün en ağır olduğu zaman şehir yerlerinde.

Annem öldü çok zaman oldu...Hatta mezarı benden çok uzaklarda. Öldüğünde bile, hasret çekeyim diye

sanki böyle karar aldılar. Hani bugün mezarına gitsem dertleşeyim desem, bu mümkün değil. Telefon bile edemiyorum, güçsüzler yurdunda da değil... Hani yaşasaydı nasıl bir şiir yazardım bilmiyorum. Anne olmak yüce bir şey dinimizde, Bir hadiste, cennet anaların ayakları altındadır denir. Çocuğuna ettiği beddua tutmaz derler de. Çocuk için sevginin yaşandığı tek adres... Ama bilene!

Anneler gününüzü kutluyorum. Annenizin ölmeden değerini bilin, sevginizi yılın bir güne sığdırmayın. Hatırlayın, hediye alın... Masalı dinlemeyin, gerçek bu deyin. öğütlerine kulak verin, eminim sizin için bu öğütler altın değerinde olacaktır. Sevgiyle kalın.

Saffet Kuramaz